

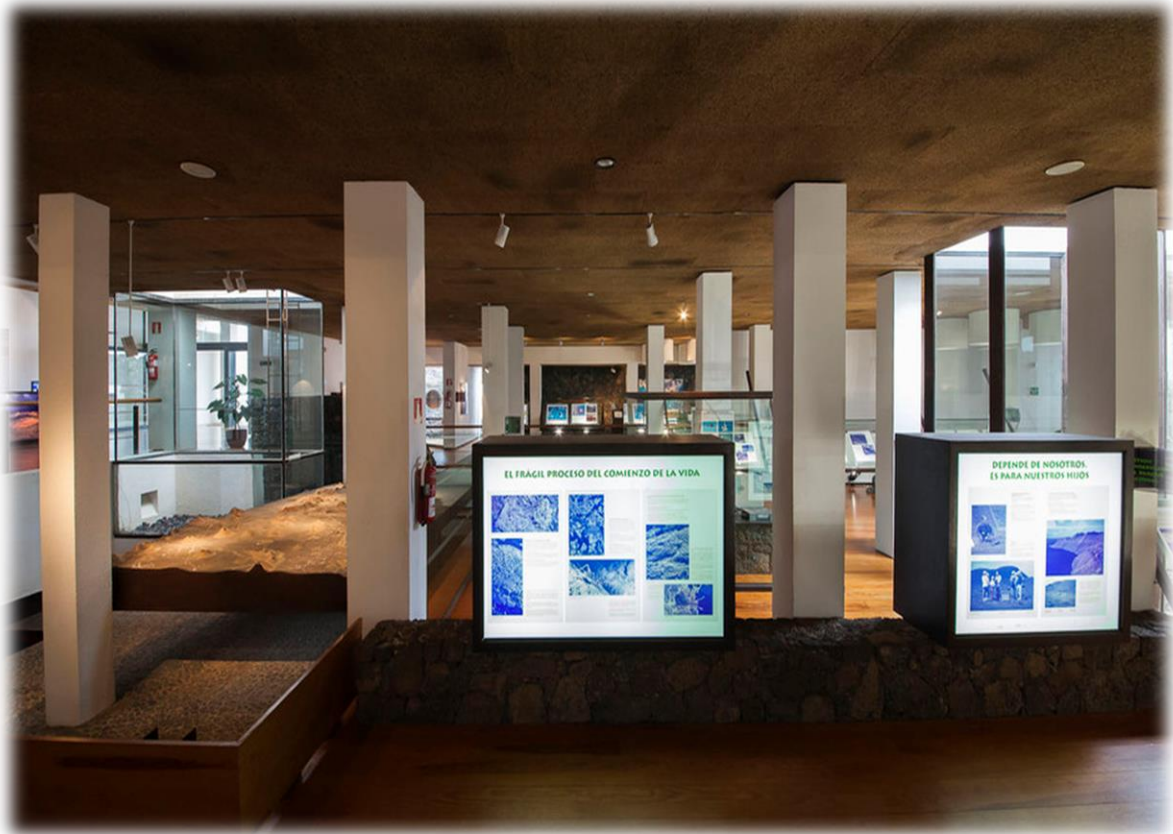
Wanneer een emmer water in een gat in de grond wordt gegoten, spuit dat er als stoom met grote kracht uit. Je hebt slechts 2 seconden om er een foto van te nemen.

Bij het restaurant is een put van ongeveer acht meter diep, waarop permanent gebarbecued kan worden. Op de bodem van de put is het 300 °C. Dit park is, hoe kan het ook anders, een ontwerp van César Manrique.

In het park is er ook een restaurant met de toepasselijke naam El Diablo wat duivel betekent. Manrique ontwierp een metalen duivel welke je overal rond het Nationaal Park aantreft.

We brengen ook nog even een bezoek aan het museum Timanfaya waar we alles te weten komen over vulkanen en zijn gevolgen. In een donkere kelder krijgen we tevens een simulatie van een vulkaanuitbarsting met geluid en lichteffecten. Evenwel kan dit onmogelijk op foto worden weergegeven.

Nadien brengen we een bezoek aan de Cueva de los Verdes. Het zijn geen groene grotten zoals de naam zou doen vermoeden.

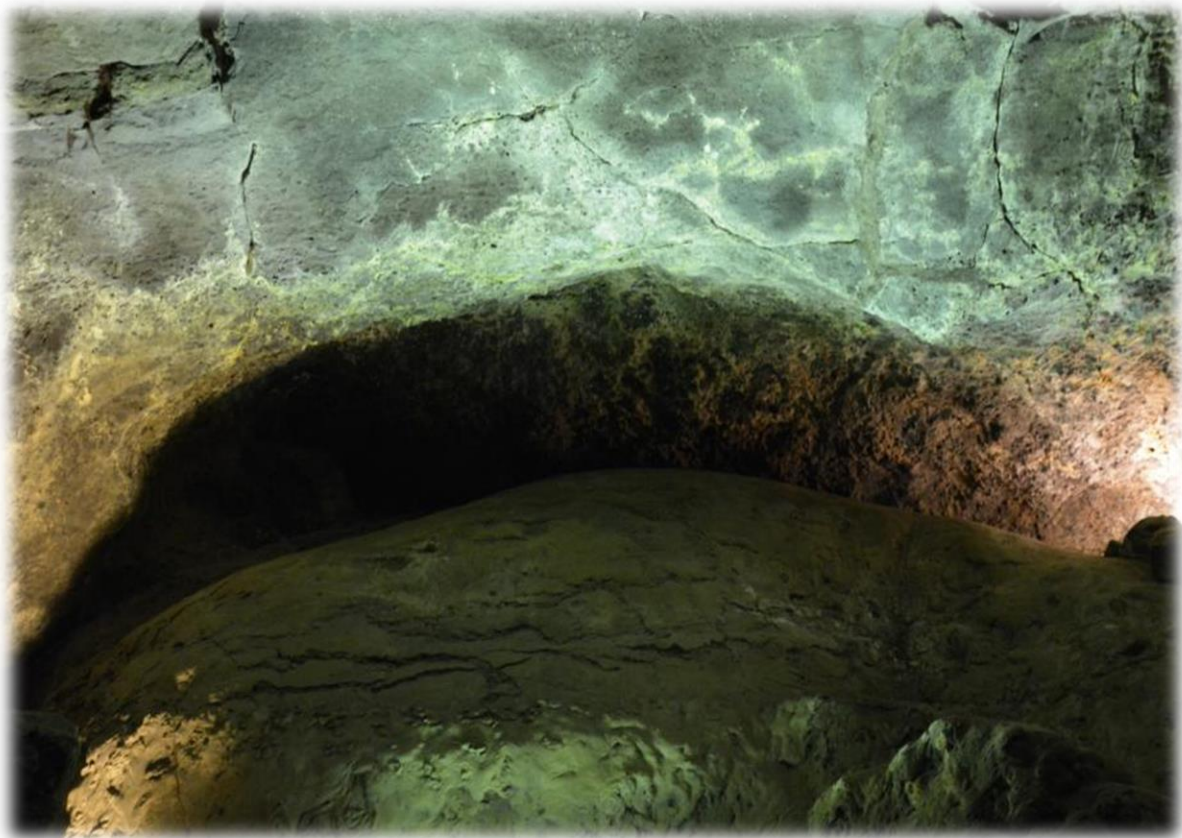
De grotten zijn in de 16de eeuw eigendom geweest van de familie Verde, vandaar de naam. De grotten dienden tevens als schuilplaats bij inval van piraten.

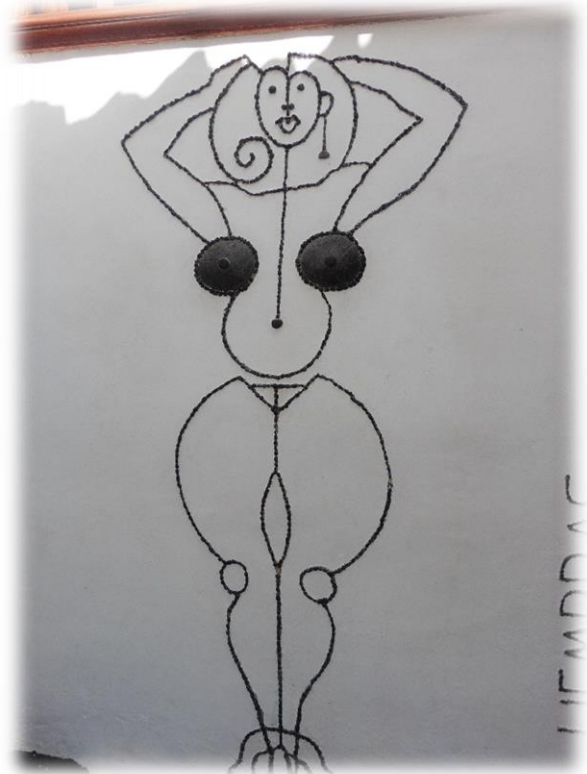
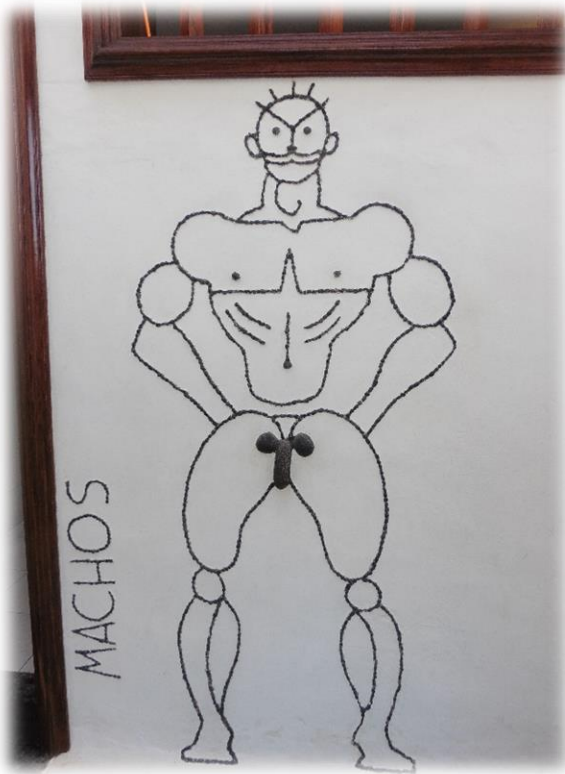
Tijdens een uitbarsting van de vulkaan Corona is er een prachtig vulkanisch grottenstelsel ontstaan. Dit geschiedde vrij recent: zowat vijfduizend jaar geleden. De grotten zijn ontstaan door een samenspel van stromende lava en afkoelend zeewater. Cueva de los Verdes telt ongeveer zeven kilometer aan grotten en gangen.

Tegenwoordig zijn de grotten open voor het publiek. Ongeveer één kilometer van de grotten is toegankelijk. Je mag niet op eigen houtje de grotten in. Dat gebeurt altijd onder begeleiding van een gids. Die voert je tijdens een rondleiding van ongeveer vijftig minuten door de grotten. Tijdens deze rondleiding wordt je alles uitgelegd over de grotten. Dit doet de gids in het Spaans en het Engels. En vooral op het einde maak je een groots spektakel mee.

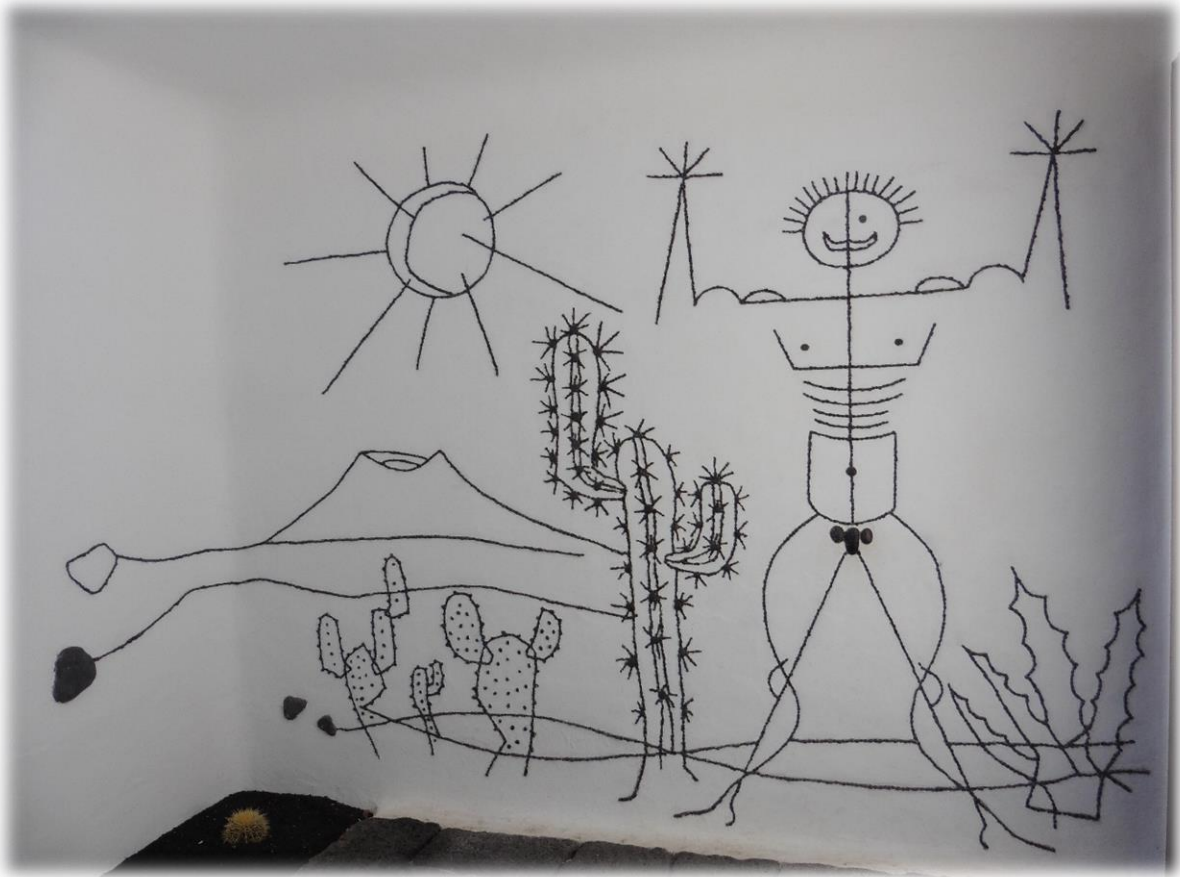
Even verderop is er nog een toegang tot het grottenstelsel, Jameos del Agua. Ook dit was weer een idee van Manrique. Dit grottenstelsel gaan we echter niet bezoeken, enerzijds omdat er geen tijd voor is en anderzijds vind ik het niet zo mooi.

Op weg naar het hotel bezoeken we wel nog de cactustuin. De toegang tot de toiletten zijn voorzien van een werk van Manrique.

De cactustuin werd aangelegd in een oude steengroeve. Het was wederom een idee en ontwerp van César Manrique. Het zou tevens zijn laatste project worden.

Van in de molen heeft men zicht op de omringende percelen. Daar kan men zien dat er in dit gebied heel wat cactusplantages zijn.

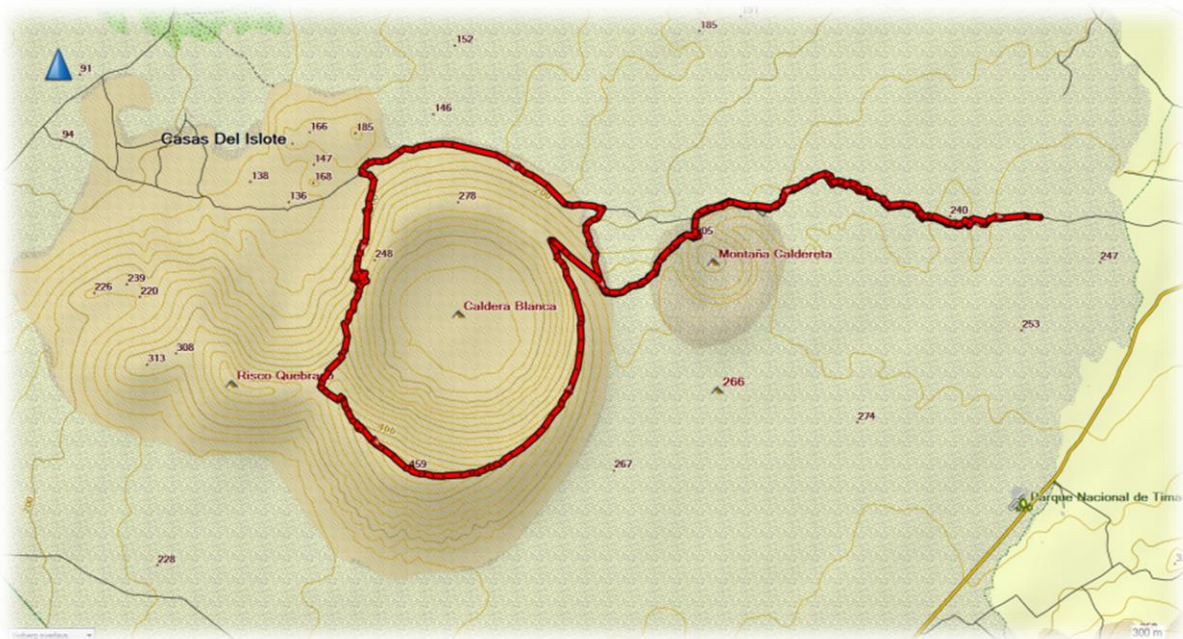
De cactussen in bolvorm noemt men schoonmoedersstoel of schoonmoederszetel.

Boven aan de cactustuin staat een gofiomolen. Gofio is een typisch Canarisch product. Het bestaat uit geroosterde maïs of gerst dat fijngemalen wordt. Van gofio kunnen allerlei gerechten gemaakt worden. Vroeger gebruikte men het vooral om lang houdbare koeken te maken. Helaas is het aantal momenten dat je gofio gemalen kunt zien worden door de molenaar steeds zeldzamer. De molen wordt meer gebruikt als decorstuk voor vakantiefoto's dan dat gasten iets leren over gofio.

Vrijdag 22 februari 2019

- Wandeling : Caldera Blanca
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 450 m
- Dalen : 450 m
- Duur : 4 uur

Vandaag was ik iets te laat voor de zonsopgang. Maar het belooft toch terug een mooie dag te worden.

Op de foto hierboven zien we de Montaña Calderata met daarachter zijn grote broer Caldera Blanca.

Eerst is er een aanlooproute over lavavelden en over sintelpaden, naar de voet van de krater. Vervolgens is er de klim.

Tot op het hoogste punt van de krater is het een flinke klim. Boven is er tevens een strakke wind maar het uitzicht is prachtig.

De Caldera Blanca is de tweede grootste krater van het eiland. De grootste krater kan niet beklommen worden door erosie. De bovenrand van de Caldera Blanca heeft een diameter van ongeveer 1.000 m. Het hoogste punt is 458 m boven de zeespiegel. De bodem zelf ligt op 160 m boven de zeespiegel. Vanaf het hoogste punt van de kraterrand tot de bodem van de krater is het dus ongeveer 300 m. Deze krater is drieduizend jaar oud. Vandaar dat hij door verwerking en kalkafzetting wit ziet.

Om de toeristen te vermaken heeft men op de begane grond, met pikzwarte lavastenen het silhouet van een muis getekend.

Van op de kraterrand van de Caldera Blanca (witte krater) kan men duidelijk de zwarte lavastroom van 3 eeuwen geleden zien rond de Montaña Caldereta, die net als de Caldera Blanca niet uitgebarsten is tijdens de laatste erupties.

Van op de rand van de Caldera Blanca heeft men een mooi zicht op de zee en op een groot gedeelte van het Nationaal Park Timanfaya. De Caldera Blanca ligt net buiten het Nationale Park.

Zowat de eerste helft van de kraterrand van de Caldera Blanca is vrij eenvoudig te bewandelen. De tweede helft is minder makkelijk. Daar heeft men toch een zekere tredzekerheid nodig en bij hevige windstoten blijft men beter weg van de kraterrand.

Als we aan het eten zijn komen er enkele canariensissen boven onze hoofden vliegen en zweven. Als je wat brood gooit komen ze tot op 1 meter van ons. De canariensis is een ondersoort van de raaf.

Zowel aan de buitenkant van de krater als binnen in de krater lopen er schapen en geiten.

Op onze terugweg komen we terug voorbij de Montaña Calderata. Je kan er gewoon instappen;

Na onze wandeling brengen we een bezoekje aan Tegüise, de vroegere hoofdstad van Lanzarote.

Met zijn witgeschilderde gevels is het een van de mooiste Spaanse koloniale steden, niet alleen van Lanzarote maar van de hele Canarische archipel. De stad werd gesticht in de 15de eeuw en was tot 1852 de hoofdstad van de conquistadores.

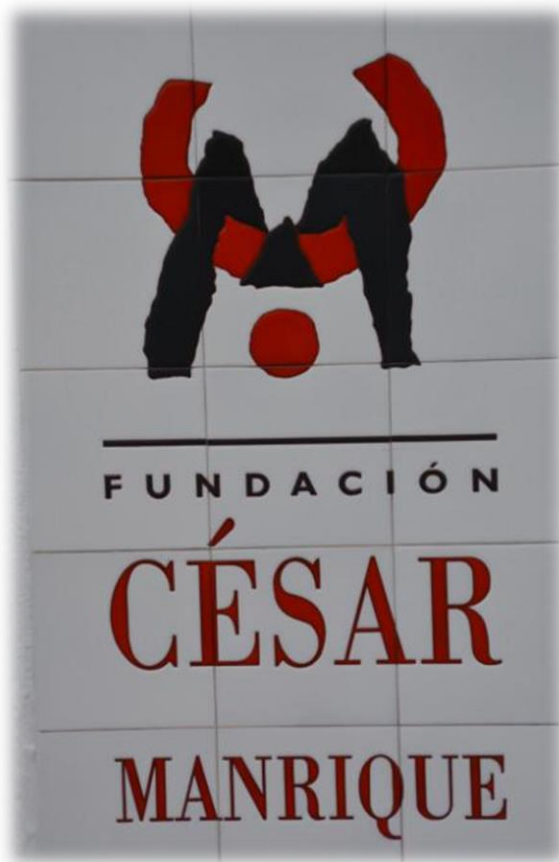

Het gros van de toeristen bezoekt Tegui op zondag, tijdens de wekelijkse markt. Vrijwel het hele centrum wordt betrokken bij de markt. Al vanaf negen uur 's morgens, als de markt officieel start, worden toeristen met busladingen tegelijk afgezet in Tegui.

Teguisé heeft een rijke historie. Het centrum van Teguisé bestaat vooral uit gebouwen die stammen uit de zestiende en zeventiende eeuw. De straatjes van Teguisé geven je dan ook het gevoel dat ze uit lang vervlogen tijden stammen. Teguisé heeft de tand des tijds prima doorstaan. Het dorp (of is het toch een nog geen tweeduizend inwoners tellende stad?) is altijd prima onderhouden geweest. Wie Teguisé bezoekt die zal geen vervallen woningen zien staan in het centrum.

Zaterdag 23 februari 2019

We hebben een late terugvlucht en kunnen dus nog enkele musea bezoeken.

We brengen een bezoek aan de woning waar Cécár Manrique het laatst gewoond heeft.

Manrique heeft zijn woning zodanig ontworpen, rond en op het lavaveld, dat het lijkt alsof er lava door het venster in zijn woning is gevloeid.

Overal op Lanzarote stuit je op César Manrique, op zijn naam of in elk geval op zijn erfenis.

César Manrique is steeds zichzelf gebleven. Ooit had hij voor koning Hoessein van Jordanië een vakantiewoning ontworpen. Een paar jaar nadat de woning was afgewerkt kwam de koning op bezoek bij Manrique en Manrique gaf de koning een rondleiding in zijn woning. Onbewust nam de koning een sigaret waarop Manrique zei : “Sire in deze woning wordt niet gerookt en hier ben ik koning!” Hierop stak de koning zijn sigaret terug weg.

Manrique zelf heeft nooit aan politiek gedaan maar had grote invloed op de bewindvoerders. Hij was tevens goed bevriend met de president van Lanzarote wat uiteraard heel wat deuren deed opengaan. Manrique heeft, in de jaren 60, een tijdlang verbleven in Amerika. Het is in die tijd dat er gebouwen werden opgetrokken met meer dan 4 verdiepingen.

Manrique heeft er ook voor gezorgd dat de meeste huizen niet hoger mogen zijn dan vier verdiepingen en moeten bovendien wit geschilderd zijn. Verder zijn grote reclameuitingen verboden. Dit alles om het eiland zo veel mogelijk in zijn oorspronkelijke staat te houden (in tegenstelling tot eilanden als Gran Canaria en Tenerife waar door massatoerisme veel "beton en neon" te vinden is).

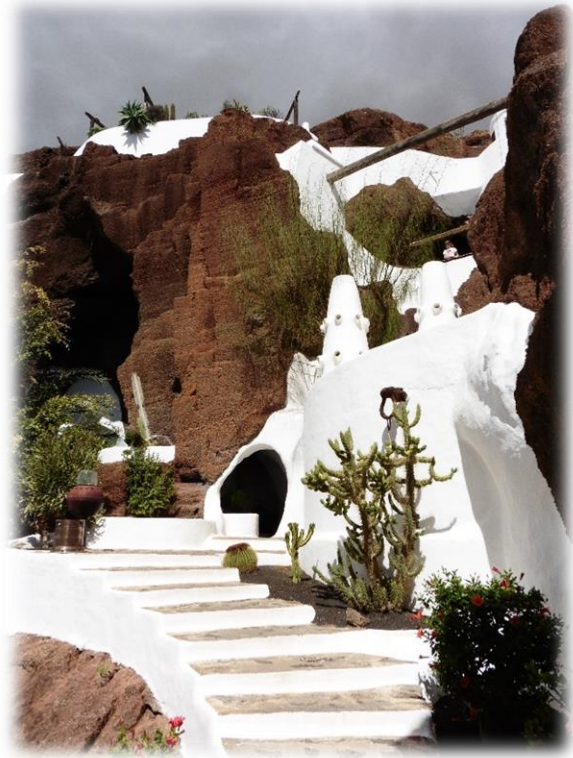
Manrique maakte al jaren zijn beklag bij de lokale overheid over een gevaarlijk kruispunt op 50 m van zijn woning. De overheid wilde het kruispunt echter niet herinrichten. Op ditzelfde kruispunt overleed Manrique op 73 jarige leeftijd tijdens een verkeersongeval...

We hebben nog wat tijd over en bezoeken de vroegere woning van de acteur Omar Sharif.

Lagomar is de naam van deze woning. Deze woning werd, hoe kan het ook anders, ontworpen door César Manrique. Het idee van Manrique was om het te bouwen in een 1001 Arabische nachten-stijl. Het huis is tegen een klif gebouwd en het lijkt hieraan te hangen. Het bestaat uit verschillende lagen en is wit van kleur.

Manrique kreeg van Omar Sharif ruim de vrijheid om er zijn eigen ideeën in te steken. Er zijn dan ook veel trappen, waterpartijen en gangen.

Het huis is omgeven door drie prachtige tuinen, waarin zich allerlei grotten en tunnels met geheime doorgangen bevinden. In de omliggende tuinen worden regelmatig tentoonstellingen van schilders en beeldhouwkunstenaars gehouden en tevens vinden regelmatig openluchtconcerten plaats.

Omar Sharif was gokverslaagd en speelde heel graag bridge. Omar speelde regelmatig bridge met een vast groepje kaartervrienden. De eerste dag dat Omar zijn intrek had genomen in zijn nieuwe woning nodigde hij zijn kaartervrienden uit om bij hem thuis te komen bridgen. Een vaste kaarter was zagezegd ziek maar ze hadden hem vervangen door een andere man die ook kon kaarten. Die nieuwe kaarter verloor in het begin nogal dikwijls maar na enige tijd begon het tij te keren en begon Omar veel te verliezen. Die nieuwe kaarter was echter Europees kampioen bridge maar dat wist Sharif niet. Nadat Sharif één dag in zijn woning had gewoond heeft hij zijn woning tijdens het kaarten verspeeld! Manrique wist niets af van de gokverslaving van Omar Sharif en Manrique wist ook niets af van het opgezette (kaart)spel. De kaarttafel is nog steeds de originele tafel.

Dit is het bed waarin Omar Sharif slechts één (slapeloze?) nacht heeft verbleven.

Onze stapvakantie zit er weer op maar ik voeg graag nog enkele foto's toe van ons hotel. De laatste avond die we doorbrachten in het hotel werd het mysterie van de geschenkjes op mijn kamer opgelost. Toen ik op de kamer kwam was er een kamermeisje mijn bed aan het open leggen enz. Bleek dat ik als reisleader aanzien word als VIP!

De laatste dag neemt Greta het woord waarvan ik hieronder graag de tekst weer geef :

Beste reisleader Ludwig.

Niet met de lange ij want ieder heeft zijn teugje en zijn meugje gehad in de groep.

Wel met de korte ei zoals een goede voorbereiding, veel adequaat gerief zoals GPS, keukenmessen, een hele reiskoffer vol.

Iedere morgen heeft hij gezorgd voor verse broodjes en lekker toespis voor ons lunchpakket, waarvoor dank.

Met het drinkgeld van het hotel zorgde je voor de drank 's avonds bij de maaltijd, ook hiervoor merci.

Voor alle leden van de groep had je een verrassing; een schilderijtje die je maakte in je vrije tijd.

Je liet onze hersencellen pijnigen over de namen van de bergen en de dorpjes waar we doorreden en over de kunstenaar César Manrique met zijn museum en zijn kunstwerken.

Je liet ons in de waan over het mysterie van de mysterieuze sloefkens, de kleine attenties.

Als top of the bill bleek je een VIP te zijn.

Wel Ludwig voor ons ben je een VIP reisleader.

Hartelijke dank.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Dank aan de groep voor het mooie tekstje en de omslag met drinkgeld. Dit laatste had niet echt gehoeven maar het doet toch plezier.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwigdhaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden